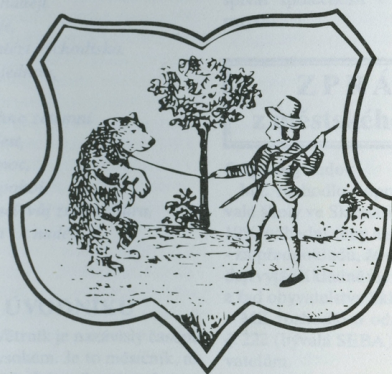

*Ustřední muzeum
512 11 Vysoké nad Jiz.*

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník č. 10/ 1995, vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 400 ks, cena 3,-Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém nad Jizerou PSČ 512 11.

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ
MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

ŘÍJEN 1995

P. Bosmans

Hvězdy

*Když už lidé zhasnou světa
a umlkne hluk světa,
tehdy vidíme hvězdy
a ponoříme se do ticha noci.
V tmavé noci zahlédneme i ty hvězdy,
které jsme dosud neviděli.
A čím je tma větší a noc hlubší,
tím více září hvězdy.*

*To vše svým způsobem
vypovídá o naději.
Je zde naděje,
je možné nalézt východisko.
Zdá se ti najednou,
že vidíš dál.
I když všechno zatemní
strach a bolest,
starosti, nemoc,
úzkost a nepokoj,
zase se obrací tvůj zrak vzhůru,
ke hvězdám - k naději.*

MÍSTO ÚVODNÍKU

Časopis Větrník je nazávislý časopis MěÚ ve Vysokém. Je to měsíčník, nikoli denní tisk. Jeho cílem je informovat občany o všem dění ve městě i v okolí, seznamovat je s novinkami v kultuře, výstavbě, v podnikání, upozorňovat na nedostatky, chválit to, co je obcím a městu prospěšné, co přináší

úspěchy, co dělá městu dobrou pověst, aby se stávalo cílem návštěvníků, turistů, aby rodáci mohli být na své rodné město hrdí. Větrník sleduje i minulost, přibližuje významné události, osobnosti, srovnává život dříve a nyní, snaží se čtenáře i pobavit.

Nebude však nikdy uveřejňovat příspěvky, v nichž si jednotlivci či skupiny chtějí vyřizovat osobní věci. To patří na jiná kolbiště!

Redakce má radost z nových dopisovatelů, příspěvky uveřejňuje s vyhrazením práva na úpravu a případné zkrácení dodaných příspěvků, ale musí odpovídat uvedeným zásadám a prospívat společnosti v kladném slova smyslu.

ZPRÁVY z městského úřadu

Odprodej budov

MZ rozhodlo odprodat objekt bývalé školy ve Sklenářicích Sokolu - za 10% odhadní ceny a správní poplatky - za předpokladu, že se k tomuto prodeji vyjádří kladně více než 50% občanů z řad obyvatelstva Sklenářic.

MZ rozhodlo o odprodeji bytovky č. 222 (bývalá SEBA) současným užívatelům.

Muzeum

MZ odsouhlasilo zřizovací listinu pro Vlastivědné muzeum Vysoké nad Jiz., na jejímž základě bude muzeum vystupovat jako příspěvková organi-

zace s právní subjektivitou. Na základě této listiny je ředitelka muzea pověřena vypracováním organizačního a provozního řádu muzea.

KŽP

MZ pověřilo komisi životního prostředí (předseda J. Chmelík), aby znovu provedla legální nátlak na osoby a právnické subjekty na úpravu pozemků. Tato výzva byla již 2x publikovaná a nesetkala se u mnoha majitelů pozemků s kladným řešením. Město využije všech možností daných zákonem k nápravě.

Parkování

Ve spolupráci s pí E. Kousalovou, vedoucí SRZV- spořitelna a s Policií ČR - dopravní inspektorát Semily - vyřešilo město problematiku parkování v prostoru u spořitelny, který přiléhá k státní silnici na Sklenařice. V tomto prostoru je parkování zakázáno a známeno dopravní značkou.

Pomník

Jana Horáčka byl z městského parku přemístěn na místní hřbitov do prostoru, kde jsou pochovány oběti války a revoluce z roku 1945.

Spáleniště

Majitel pozemku poškozené nemovitostí je pan Boh. Macháčka, t.č. v Domově důchodců v Rokytnici nad Jiz. Z tohoto faktu vyplývají jisté problémy řešení, t.j. likvidace spáleniště. MěÚ podnikne opatření, o nichž budou občané informováni.

Jízdní řád

V současné době dochází k dalším dílčím změnám jízdního řádu. Dosud nejsou mnohé definitivní. Jakmile budou všechny dohody o jednotlivých linkách uzavřeny, oznámíme všechny změny ve Větrníku, abyste si mohli jízdní řád ve Větrníku červenec - srpen opravit.

ŠKOLNÍ OKÉNKO

Škola vysocká (seriál) 3. díl

Léta válečná

Okolnosti záboru Sudet na Vysocku byly popsány dříve. Připomeňme, že hranice byly na silnici pod Petruškovými vrchy a na kraji Tříče. Vysocké tedy bylo městem protektorátním na samé hranici se Sudety. Děti z přiškolených obcí, které nepatřily do protektorátu (Tříč, Sklenařice, Zlatá Olešnice, Paseky, Jablonec) docházely i nadále do vysocké školy, ale na postupku. Byla to téměř čtvrtina všech žáků vysocké školy.

Organizace školy i vyučování doznaly značných změn, značný pohyb nastal i mezi učitelstvem. Pro školu se staly heslem doby germanizace a šetření - v podobě snižování počtu tříd (při zachování celkového počtu žáků) a počtu učitelů. Od šk. roku 1940/41 se zavedlo povinné vyučování němčiny, na obecné škole 4, na měšťanské 5 hodin týdně. Od téhož školního roku byla zrušena jedna třída obecné školy

(škola obecná byla od té doby dvoutrídni). Od šk.roku 1941/42 byly dosud existující dvě školy měšťanské (chlapecká a dívčí) přeměněny na jednu kodukovanou školu hlavní o 4 ročnících (s jednou pobočkou pro 2. ročník). Ve šk. roce 1942/43 byla ve školní budově trvale zrušena učňovská škola. Počet učitelů se snížil více než o polovinu. Někteří byli penzionováni (J. Doubalík, J. Vacek), někteří totálně nasazeni (J. Pochop, P. Hnyk, K. Ďoubalík, F. Tetauer, R. Valenta), někteří odešli na zdravotní dovolenou (A. Vodičková, P. Nesvadba). V. Lavický odešel na začátku války do ilegality. Od šk. roku 1941/42 měla vysocká škola jen 8 definitivních učitelských míst. Vyučování trpělo i kvůli nedostatku uhlí (uhelné prázdniny) a častými epidemiemi (spála, záškrt).

Na začátku války byla ještě rozvíjena tradice dětských lyžařských závodů. Zásahu na jejich organizaci měl zejména K. Ďoubalík. Závodilo se ve skoku na můstku v Kalifornii a v závodě sruženém. Na předních místech se umístili Rón, J. Janda, S. Škoda. J. Janda a S. Škoda se stali držiteli putovního poháru B. Bradáče.

Hrozivé představy vyvolala povinnost zříditi nákladem obce v budově školy protiletectký kryt (1940). Atmosféra strachu se umocnila v r. 1942, kdy - po otřesném Sondergerichtu - se do školní budovy nastěhoval KLV Lager. Zabral 2 učebny a sborovnu.

Neuvěřitelná - a to nejen s ohledem na válku, ale i z pozice současníka vědoucího, že vysocká škola dodnes sídlí

v budově z r.1882 - je zpráva, že 3. července 1944 bylo komisionelní řízení o závažnosti školní budovy a o koupi pozemku pro novou školní budovu proti vodárně. Zdá se, že tato válečná idea byla navždy (?) zapomenuta.

R. Váňová

ZÁKLADNÍ ŠKOLA

Vzpomínáme

Byl deštivý podzimní den, 26. září, smutný jako zpráva, kterou jsme obdrželi. Nevěděli jsme, že náš bývalý kolega a ředitel vysocké školy pan Pavel Polák je tak vážně nemocen, a proto nás zpráva o jeho úmrtí překvapila a velmi zarmoutila.

Pan učitel Pavel Polák do vysocké základní školy nastoupil 1. září 1977. Od roku 1981 až do odchodu do důchodu zde působil jako ředitel.

Vzpomínáme na pana učitele, který vstupoval do tříd se svými houslemi, který miloval přírodu a kraj, v němž žil, který uměl vytvořit a upravovat překrásnou skalku, snad nejkrásnější v okolí. Vzpomínáme na pana učitele, jenž svůj život věnoval našim dětem. Vzpomínáme a tiše čteme verše Jaroslava Seiferta:

*„K milionům veršů na světě
přidal jsem jen pár slok.
Nebyly o nic moudřejší než
píseň cvrčků. To vím.
Odpusťte mi. Už končím.“*

Učitelský sbor ZŠ

Integrovaná střední škola se představuje . . .

Jako v mnoha jiných školách, tak i v ISS ve Vysokém nad Jizerou byl zahájen nový šk. rok slavnostním přivítáním žáků a žáků, zvláště těch, kteří nastupovali prvně do školních lavic, aby se v našem městě připravovali na zvolené povolání - profesi. Slavnostní atmosféra byla dána nejen čistým a dobře připraveným prostředím školy, ale i poslechem projevu p. ministra školství. Významnou událostí však byla i skutečnost, že nově bylo otevřeno studium čtyřleté obchodní akademie, kam do prvního ročníku nastoupilo 31 žáků a žáků.

Činnost školy bude mít proto v nastávajícím novém školním roce dva výchovně vzdělávací programy, což právě tento typ integrované stř. školy umožňuje. Studijní obory obchodní akademie a rodinné školy budou tvořit prvou část náplně, která je zaměřena na ekonomiku, obchod a podnikání, a druhá část jsou učební obory opravářského a zemědělského zaměření.

Celkový počet žáků a žáků, kteří se rozhodli u nás ve Vysokém nad Jizerou studovat, je 368. Převládá zájem o maturitní studijní obory a opravářské učební obory.

Areál ISS ve Vysokém nad Jizerou je tvořen vlastní školou, kde v moderních odborných učebnách nacházejí žáci kvalitní podmínky pro výuku nejenom všeobecně vzdělávacích předmětů, ale i odborných, jako je výuka výpočetní techniky, administrativy, psaní strojem, diagnostiky atd. Na potřebné úrovni jsou i laboratoře jako jazyková, chemická či fyzikální. Pro odborný výcvik žáků opravářských učebních oborů slouží dílenské prostory, v kterých žáci získávají první zkušenosti z prací s materiály, ručního a strojního zpracování, obrábění, nýtování, zabrušování, lapování, pájení atd. Několik dílen je potom vyčleněno na provádění vlastních opravářských činností. Zde se žáci učí provádět pod vedením mistrů odborné výchovy opravy strojů, motorových vozidel a zařízení. Odborný výcvik žáků je jedním z vyučovacích předmětů, kde celá teoretická příprava vrcholí a stojí vlastně na špičce pyramidy vzdělávacího procesu. Část této přípravy žáků jsme proto orientovali přímo do praxe, na pracoviště praktického vyučování jednotlivých podnikatelů, kde si pod vedením instruktorů žáci ověřují svoje znalosti a dovednosti z oboru na produktivních činnostech. Jedno z pracovišť je i ve Vrchlabí v automobilové akciové společnosti ŠKODA, kde každý žák

-učení III. r. na montážní lince osobních automobilů zn. Felicia odpracuje ve šk. r. celkem 5 dní.

Dobré materiální personální zabezpečení vyžaduje i výcvik žáků ve svařování elektrickým obloukem a plamenem. Výcvik je prováděn v autorizovaných učebnách, svařovnách, kde příprava žáka k závěrečné zkoušce je předepsána v rozsahu 400 hodin výuky na žáka. Obdobně i výcvik žáků v řízení motorových vozidel je velmi nákladný a musí splňovat předepsané zákonné podmínky. Tato část výchovně vzdělávací činnosti školy plní významné poslání nejenom z hlediska polytechnické výchovy, ale především je nedílnou součástí opravářské profese.

Získat řidičské oprávnění umožňujeme i žákyním studijních oborů. Myslíme si, že dopravní výchova v našem širším pojetí kladně formuje morální a volní vlastnosti mladého člověka. Svou kapacitou a vybaveností patří proto škola na úseku dopravní výchovy mezi přední zařízení v regionu. Odborné učebny pro výuku řízení motorových vozidel, dopravní hřiště, trenažery praktických jízd, výcviková motorová vozidla včetně učebních pomůcek a dalších zařízení jsou proto po celý rok plně využity.

Slouží k přípravě 150 - 180 adeptů o řidičská oprávnění.

K areálu školy patří dále i žákovské domovy, které svou kapacitou umožňují ubytování žáků a žáků především ze vzdálenějších míst, kde není možné denní dojíždění do školy. Počet bydlících žáků a žáků je pohyblivý a je závislý na vyučovacím a výchovném režimu školy, na autobusovém spojení i na ročním období. Pohybuje se mezi 150 - 200 žáky. Pěkné prostředí žákovských domovů umožňuje dále žákům nejenom bydlení, ale i realizovat další vzdělávací a sportovní činnost podle vlastních zájmů.

Téměř všichni žáci a zaměstnanci využívají možnosti se celodenně stravovat ve školním stravovacím zařízení, které připravuje podle požadavků strážníků celkem pět jídel denně.

Integrovaná střední škola ve Vysokém nad Jizerou je školou, která je součástí sítě středních škol MŠMT ČR. Přes skutečnost, že je umístěna v našem malém městečku, věříme, že si svoje postavení uhájí i v příštích letech především svou kvalitní přípravou žáků a žáků pro život. Přejem proto studentům, aby se jim v novém školním roce dařilo a k nám do Vysokého nad Jizerou chodili rádi.

Ředitelství ISS

Z KULTURY

Muzeum

Vyprávění o založení vysokého muzea - III. díl

František Patočka, vysoký rodák, vzpomíná, jak se dělala velká plastická mapa nesoucí název „Vlast lidu československého“: „Mé vzpomínky letí do doby, když v mém rodišti ve Vysokém nad Jiz. nastala jakási neobvyklá radost a nadšení z toho, že bude se konat velká Národopisná výstava, která se má uskutečnit v roce 1895 v Praze. Mně bylo tenkrát v roce 1894 před otevřením výstavy 14 let a chodil jsem do měšťanské školy. Vzpomínám si, že jsem se mohl nějakým způsobem na přípravách pro výstavu podílet. Jednalo se o následující: Pan učitel Mařatka dělal pro výstavu ve velkých rozměrech plastickou mapu. Tato mapa se dělala nejdříve z malých čtvercových odřálků a pak ze všech hotových čtverců byla v Praze sestavena. Vzpomínám si, jak na čtvercích bylo znázorněno pohoří, lesy, pole a další. Na některých těchto malých částech jsem pracoval také já a podle podrobné tištěné mapy vkresloval a maloval dráhy, silnice, řeky, potoky a dědiny. S velkou přesností a pomocí kružidla jsem vše podrobně zakresloval, aby

to vypadalo podle přírody. Pamatuji se, že takových čtverců bylo mnoho a trvalo to delší dobu, nežli celá mapa byla hotová.“

Návštěvníci výstavy obdivovali modely horských chalup. Vše do nejmenších podrobností, jak hospodář ruchá, žena a dcera táhnou hák, vedle na stráni se lanuje, tj. na trakaři se vozí přes kladku hnůj na stráž, ze stráně se sváží snopy ovesa na saních do stodoly.

Na výstavě v Praze byly i modely, které znázorňovaly kácení stromů, dobývání pařezů, svážení dřeva „na rohačkách“ v zimě.

Přádlo lnu a tkalcovství po chalupách bylo již v době výstavy pomalu zaniklé. Tato výroba byla znázorněna několika kolovraty (přátky), vochelemi, trdicemi, přeslicemi a dřevěným ručním stavem.

Domáckou výrobu, která do určité míry nahradila zaniklé přádlo a tkalcovství, reprezentovala tzv. „klemprda“ - zařízení na sekání korál.

*Pokračování přístě.
I. Hásková*

Libická tragedie na vysokém jevišti...

Malé plakátky sem tam po městě oznamovaly, že v Krakonoši bude veřejná generální zkouška divadelní hry Františka Nepila „Oldřiška“.

A byla. Před zcela zaplněným sálem, za dobrovolné vstupné a za samozřejmě přítomnosti téměř všech premiérových diváků sehrál místní soubor příběh starý 1000 let o vyvraždění Slavníkovců na Libici. Proč ne premiéra, proč ve všední den a proč v nezvyklých 19 hodin? Tak se ptali občané. Inu proto, že vysoký soubor byl požádán o nacvičení výše jmenované hry a její uvedení jako republikové premiéry v rámci milénia přímo v Libici, což se 29. září 1995 stalo. Ale o tom později. Vraťme se k vysoké generálce. I když spisovatel František Nepil napsal hru „Oldřiška“ jako rozhlasovou, dokázali ochotníci „posadit“ hru na jeviště a připravit divákům krásný divadelní zážitek. Režijně pevně vedené představení, výborně vybrané typy pro jednotlivé role, dokonale zvládnuté texty i pohyb po relativně jednoduché, ale krásné scéně včetně perfektního nacvičení, to vše dovedlo diváka skutečně do doby o 1000 let zpět. Celou atmosféru dokreslily dobové kostýmy a rekvizity, takže iluze divákovy přítomnosti v r. 995 byla dokonalá. Sám hraný příběh je dost krutý, jak ostatně tehdejší doba byla, ale je nadlehčen trochu zvláštní Nepilovou češtinou a drobnou komikou některých postav ve hře. Nechci rozebírat výkony jednotlivých aktérů, protože všichni od-

vedli svoje maximum. Za zvláštní zmínku ale stojí výborná práce s rekvizitami a to u všech účinkujících. Právě proto byl celek tak poutavý a v sále takové ticho, že by byl slyšet i pověstný pád špendlíku. Neutuchající bouře potlesku nakonec a řada opon byla odměnou všem, kteří se na krásném představení podíleli. Diváci, a nejen místní, pevně doufají, že vysoká premiéra bude letos o vánocích a další reprízy budou následovat. Režii a všem hercům i spolupracovníkům nutno poděkovat a byla by opravdu škoda vloženou práci a čas neuplatnit. Shlednutí příběhu z dávných dob, kdy vznikl stát Čechů, lze jen doporučit.

... a 29. září přímo na Libici

Starobylá Libice, kdysi hlavní sídlo rodu Slavníkovců, prožívala významné dny. Různé pořady k miléniu u příležitosti vyvraždění výše jmenovaného rodu, ke kterému došlo 28.9.995, trvaly několik dnů. Vysocí ochotníci byli vybráni k účasti s hrou „Oldřiška“ a je to pro celý soubor čest. Jako při všech zájezdech s divadlem odstartoval od Krakonoše autobus plný kostýmů, rekvizit, kulis a lidí. Po příjezdu na Libici se technika ujala svého díla na jevišti, aby večer všechno klapalo. Další členové souboru absolvovali prohlídku historického hradiště a

z části původního kostela sv. Vojtěcha - biskupa z rodu Slavníkovců za vlády Boleslava II. Dřív než začalo představení, byl vysoký soubor uvítán před shromážděnými diváky a byl přečten dopis spisovatele Františka Nepila, ve kterém slibuje svoji účast a těší se na uvedení hry i na setkání se souborem. Žel - řízením osudu už nemohl svoje sliby splnit. Nečekaně a předčasně odešel tam, odkud není návratu, a pro celou veřejnost je to velká ztráta laskavého člověka a umělce. Za bedlivé pozornosti naplněného sálu, snímáno dokumentační kamerou a četnými blesky fotoaparátů, proběhlo představení klidně, ale s plným nasazením sil. Úspěch byl dovršen dlouho trvajícím potleskem a účinkující členky souboru byly obdarovány krásnými kyticemi. Na delší posezení po představení a zábavu s domácím souborem, jak bývá při zájezdech zvykem, nezbylo tentokrát času.

Místní ochotníky čekaly další povinnosti v rámci vzpomínkového milénia a členy našeho souboru okamžitě vyklizení scény a cesta domů.

Při kratším posezení zhodnotil vysoké představení člen činohry Národního divadla pan M. Doležal. Ohodnotil výkony příznivě a vyzval soubor, aby nastudovanou hru uváděl v reprízách. V dojemné vzpo-

mínce na autora hry, který byl jeho dlouholetým osobním přítelem, poděkoval souboru i jménem autora a ujistil vysoké ochotníky, že by se hru panu Nepilovi určitě líbila. Po rozloučení se všemi odjížděl soubor s lítostí nad tragickou nepřítomností autora, ale s pevným předsevzetím, že opravdu „Oldřišku“ na vlastním jevišti ještě uvedou. Pověření nastudovat celostátní premiéru a účast na tak významné události, jakou bylo milénium Libice, je pro vysoké ochotníky poctou, které si velice váží a která bude zapsána i v divadelní historii Vysokého nad Jizerou.

A. Hanušová

Nové knihy

ve střediskové knihovně

Sci-fi

A.C. Clarke: Návrat Rámy, Zahrada Rámová, Ráma tajemství zbavený
P. Anthony: Dvoji nekonečno
R. Zelazny: Pán světla
W. Tenn: Lidé a netvoři

Detektivky

R. Chandler: Vyděrači nestřílejí
L. Sanders: Pokušení Petra S.
J. Mac Donald: Dlouhý levandulový pohled
B. Gill: Hra na vraždu

Napínavé romány

D. Morrell: Hra končí
D. R. Koontz: Uvažuje jako vrah
W. Smith: Lovci diamantů
J. Hart: Hřích

Společenské

M. Dobbs: Dotyk neviňátek
J. Coillins: Rocková hvězda

Rodinné

J. Irving: Hotel New Hampshire
La V. Spencer: Stará trápení
R. Fulghum: Od začátku do konce (obřady)

Válečná literatura

C. J. Shedd: Pilot Tempestu
J. Licas: Poslední rok německé armády

Humor

R. Gordon: Doktor za školou
S. Townsend:

Adrian Mole-léta v divočině

Pro ženy

Javořická: Předurčení
J. Garwood: Dar lásky

Herecké paměti

V. Vydra - B. Spisarová:

Vaše Dana Medřická

B. Bohdanová: Život jako v pavučince

Cestopisy

V. Fiala: V Indii jen tak
P. Zeman: Afrika...? No problém!

Záhady

Ch. Fort: Nevysvětlené záhady

I. Řehořová

SEDMDESÁTINY SBORU ČČSH

ve Vysokém nad Jizerou

V neděli dne 24.9. jsme oslavili v našem sboru 70 let od doby, kdy v něm zazněla první bohoslužba. Sbor nese jméno zakladatele ČČSH Dr. Karla Farského, rodáka ze Škodějova. Již v sobotu zde bylo plno ruchu a příprav. Členky naší NO nachystaly spoustu dobrot, aby v neděli mohly uctít všechny účastníky těchto „narozenin“. V bytě, kde již několik let je smutno a ticho, to zavonělo kávou, cukrovím a duchem člověčiny.

V neděli v 9 hodin byla sloužena slavnostní bohoslužba za přítomnosti biskupa Královohradecké diecéze bratra Jaromíra Tučka. S ním mezi nás přijeli hosté ze SRN, kteří trávili několik dní na semináři teologů na Benecku. I oni pozdravili srdečně naše shromáždění s přáním hojného božího požehnání do dalších let.

My jsme měli velikou radost z toho, že se náš sbor naplnil do posledního místečka, že se k nám sjeli zástupci snad ze všech okolních náb. obcí. Velikou radost nám udělal milý host br. Vladimír Václavík s chotí, který ve Vysokém dlouhá léta sloužil. Br. farář Böhm pozdravil naše setkání dopisem s omluvou, že jej váží služební povinnosti na Žambercku.

Dopolední bohoslužba trvala téměř 2 hodiny. Odpoledne ve 14 hod. jsme se opět sešli, abychom krátkou pobozností s kulturním programem, který připravil pan ing. Milan Truneček a účinkoval pan Josef Saidl z Hamrů a Slávka Hubačková, strávili pěknou chvíli při besedě s br. biskupem. Paní Dr. Mašková vzpomínala na prvopočátky našeho sboru a zajímavými statemi z archivu seznámila přítomné s trampotami i radostmi, které prožívali naši předkové při stavbě sboru. Mnohé zaujal fakt, že základní kámen byl položen v dubnu r. 1925 a v listopadu t.r. se již konaly první bohoslužby.

Já děkuji touto cestou naší milé sestře farářce Zd. Šubrtové za její velikou obětavost, trpělivost a snahu, se kterou řídí naši NO a přejí jí hodně sil a zdraví do dalších let. Upřímně děkuji rodině Zemanových, která se převážnou většinou postarala o občerstvení pro všechny naše milé hosty, a všem ženám, které připravily z vlastních zdrojů všechny ty dobrotky, které při kávě přišly jistě všem vhod. Na závěr mám jedno přání, aby náš sbor byl častěji tak pěkně naplněn jako při této malé, neokázalé, ale velmi pěkné slavnosti.

*Za RS Slávka Hubačková
RS - rada starších
NO - náboženská obec*

Kultura odívání

Kchajzerok

Odvozeno z německého „Kaiserrock“ čili císařský kabát. Byl to pánský, parádní kabát z černého sukna se šosy, ale na rozdíl od fraku a žaketu sahaly šosy i do předu rovně se zapínáním. Již jméno kabátu ukazuje, že móda kabátu je z časů „císaře pána“, toho co nám vláděl z Vídně. My jsme tím vždycky mysleli toho, který panoval za našich otců a dědů nejdéle: Frantě Josefa Prvního. Když byl nějaký „císařský“ svátek nebo jiná ouřední nebo církevní „sláva“, oblékali páni zastávající „špičky“ ouřadů a institucí - pokud neměli parádních uniforem - císařský kabát a k tomu pod stojatý bílý tvrdý jednoduchý límec černého „motýlka“. V „kaiseroku“ se i ženili, chodili na svatby, křtiny, birmování a na pohřby. Když náš otec bral v neděli do kostela „kaiserok“, říkával nám: „Vidíte hoši, tohle je památný kabát, v tom jsem se ženil“. A pak dodal: „To byla ale látka, panečku, jako prkno!“ On byl náš otec na šaty tuze opatrný a hned, jak přišel z kostela nebo pohřbu, tak zase opatrně to černé „kvádro“ svlékl a brával je jen několikrát do roka. Po vzoru svých otců i my mladší jsme se ženili ještě za Rakouska v tom „kaiseroku“. Když jsem se já ženil, to bylo za první světové války právě v tom roce, kdy

císař rakouský Franc Josef po 68 letech vlády zemřel. Můj tchán měl takový trochu humorný zvyk, že často sedaje k obědu a míchaje lžící horškovou polévku - říkával: „Copak asi má dnes císař pán k obědu?“ To neznáměno, že by císaře pána měl moc „v libentu“, jen to vyjadřovalo ten sociální rozdíl. A když obyčejný občan se nechtěl vyjádřit tak „polopatě“, že se jde vytenčkovat, tak říkával: „Jdu tejdě tam, kam chodil císař pán pěšky“. A tomu už každý rozuměl.

Vladimír Pavlík
archív muzea

Jak se oblékám do tanečních

Když mám jít do tanečních, otevřu skříň a jen tak se dívám. Zjistím, že nemám co na sebe a začnu vyndávat ze své skříňky a zkoušet různé kombinace oblečení. Samozřejmě nic mi nevyhovuje, jen tak mezi řečí s babičkou prohodím, že nemám nic k sukni a zeptám se jí, jestli nemá nějaké ty svrsky navíc. Babička mi rozumí a vždy pro mě něco má. Když už si zajistím košili nebo nějakou halenku, postěžuji si sestře, že nemám žádné boty. Sestra nejprve dělá, jako když neslyší, ale já ji skoro pokaždé přemluví. Všechny svrsky už mám, schází jenom kabát nebo nějaké sáčko, a proto na sebe na-

vléknu absolutně nevkusnou žlutou bundu a jdu se předvést mamince. Tamí své sako nabídne sama, s hořkým konstatováním, že nemám vkus a že se mi k oblečení ta bunda nehodí. Ze začátku si jen tak na oko stojím na svém, aby mě maminka neprokoukla, ale nakonec sako přijmu. Do tanečních odcházím s úsměvem, jak se mi to krásně povedlo.

Gabriela Kráňová II.RŠ

Z HISTORIE dávné i nedávné

DALŠÍ SEDMDESÁTINY SLAVIL „KRAKONOŠ“

**Slavnost položení základního
kamene k nové vlastní budově
dne 31. května 1925**

Po deváté hodině počalo pořadatelstvo uvádět hosty a delegace k podpisům do Pamětní knihy „Krkonoše“. Současně pan Vilém Rón sestavil seznam zúčastněných pro poklepy. Na náměstí pod řízením kapelníka p. Oldřicha Ďoubalíka započal proměnný koncert. Před jedenáctou hodinou uvítal starosta města p. Josef Hořavka (předseda Krakonoše) přítomné, načež sestavil

se průvod a za zvuků svižných pochodů se účastníci ubírali ke staveništi. Zde se seskupili do polokruhu před západním rohem budovy, kdež měl být položen základní kámen. Nad sklepem byla zřízena z lešenových prken podlaha, což použito bylo za tribunu. Na této stolek pro zapisovatele a v pozadí prapor náš spolkový a Mladenecké jednoty. Několik břízek tvořilo částečnou dekoraci. Slečna Hanušová zvěčnila slavnostní akt na několika fotografiích. Nato se ujal slova p. Josef Nečásek. Vzpomenul let dobrých, kdy vysoctí ochotníci byli vzorem, kdy jednota utěšeně vzkvétala, vzpomněl i let zlých, kdy mnohá těžká krize a protivenství se hnaly přes ochotnickou scénu. Jednou z nejtěžších bylo, že šel radnice byl zákazem ministerstva uzavřen (duben 1924), takže se tím „Krakonoš“ ocitl před zánikem. Z této poroby vznikla revoluční myšlenka - osvobodit se - a pod vlastní krov postavit stánek Thalii. „A dále vypravuje v hlavních rysech důležitá usnášení Stavební komise. „Po řeči té mužský sbor zapěl „Věno“ od B. Smetany. Po tomto, uveden na tribunu p. J. E. Nečáskem, vstupuje hlavní pořadatel p. Vilém Rón, aby přečetl pamětní spis, jehož byl autorem. Spis tento zaznamenává počátky vysokého divadla a jeho život i ochotníků až po naše časy. Ku konci uvedena jména všech činovníků a sta-

vebního odboru, vše z doby přítomné. Po přečtení list převzal J. E. Nečásek a předal jej do rukou předsedy Stavební komise p. Františka Hanuše, kterému poděkoval za práci a snahu. Na to byl spis uložen do lahve, zvláště k tomuto účelu určené, k němu vloženy byly obrazy prvního prezidenta republiky Československé T. G. Masaryka a vysokého rodáka, prvního ministerského předsedy, poslance a člena Národního shromáždění Dr. Karla Kramáře. Rovněž s obrazem ministra financí Dr. Rašína (oběť atentátu leden 1923) a ministra vojenství Dr. Milana R. Štefánika (tragicky zemřelého při pádu letadla). Bylo též vloženo několik fotografií města a současné kovové mince. Skleněnou uzavřenou lahev vložili do plechového pouzdra, které vysoký klempř p. Lachman zařadil. To pak vložil předseda odboru do dutého základního kamene, vyrobeného z betonu p. Josefem Hájkem ze Sklenařic, toho času stavbyvedoucím divadla. Bratři Čeněk a Josef Kučerovi z Vysokého v bílých oblecích zalili cementem pamětní schránku v kameni. Nyní p. Hanuš, p. Rón František (který byl ve spolkovém stejnokroji) jako nejstarší člen jednoty a p. J. Janda jako stavitel dosadili základní kámen na určené místo asi půl metru od země. Za tohoto dění vystoupili na tribunu delegáti spolků z Nové Paky, ze Semil a Lomnice nad

Pop. a byli vyzváni k poklepům. Poklepy činili i čestní hosté.

Až hodina polední dávno již minula, přece bezmála všichni setrvali na místě. Ani kostelník zvoněním poledne nepřerušil tento pietní akt, prostě dnes nezvonil. Jistěže v mnoha domácnostech dnes obědvali později.”

Ve starých zápisech zalistovala a pro nás vybrala Marie Hejralová

SERIÁL

Z Helkoviccké kroniky - závěrečná část

V Helkovicích se nestavěla škola. Sám jsem také chodil do roztocké školy ze Šachovce a vím, co za zimního času a za nepohod chasa zakusila. Žactva bylo toho času v tak početných rodinách velmi mnoho a já byl v první třídě, kde nás sedělo 78 žáků.

Grunt čp. 16 - chalupa pod dubem starým 300 let, v dřívějších dobách zde stávala zvonice se stříškou.

Na louce nesoucí číslo parcely 771 u lesa je zachovalý val dlouhý asi 60 metrů. Zde stál pod „laurinovou strání“ dřevěný mlýn „klepák horský“. Val je pozůstatek hráze a rybníka, odkud se vedla voda na mlýn po louce od potoka. Při kopání v těch místech přišel jsem na základy zdíva v hloubce asi

1 metr, na trámy ohořelé a téměř zkažené, na spousty rozbité keramiky, na různé hliněné nádoby, na zachovalé hliněné hrnky a jiné věci.

Zajímavé přírodní úkazy

V lednu 1955 kvetly sněženky a blatouchy, na konci měsíce vánice. 28. 12. 1955 po teplém a přeháňkovém počasí prosvitlo odpoledne teplé slunko a kolem páté hodiny odpolední se obloha od západu zatáhla těžkým bouřlivým mrakem, ze kterého se blesky křižovaly jako za letních bouří. Do prudkého deště a sněhové vánice duněl hrom. Bouře trvala asi půl hodiny.

20. února r. 1956 za dvaceti stupňového mrazu byla pozorována velká polární záře. V 18 hodin byla obloha na severu jasně zelená, že to činilo dojem, jako by vycházel měsíc. Dále nabývala záře jasného ohraničení a v dalším okamžiku se podobala velkému požáru někde daleko na obzoru. Její poloha byla na severu mezi koly velkého vozu. Měla temně rudou barvu, která se rovněž, jako její tvar, po dobu 5 minut nijak nezměnila. V dalších minutách se její tvar změnil v několik pruhů různé barvy od temně rudé přes růžovou až téměř k jasné bílé. Tyto pruhy střídavě měnily svoji barvu i délku a šířku. Po 30 minutách se rozdělily do tří bodů stejně daleko

od sebe vzdálených směrem na západ. Záře vypadaly opět jako tři veliké požáry, ale brzy dva krajní zmizely a zůstal jen střední pod ojí Vel. vozu. Po několika minutách zeslábla a asi po hodině mizela. Utvořila se nová záře, mnohem jasnější. Také mizející záře opět zjasnila. Tyto dvě veliké temně rudé záře se ještě několikrát změnily do několika pruhů, ale již málo výrazných. Po dvou hodinách zůstala na obloze jen poslední záře, nejděle na západ položená, která postupně slábla, až okolo půlnoci úplně zmizela.

V roce 1955 má vesnička 30 popisných domků obydlených 112 obyvateli. 26 domků vyhořelo, bylo zbouráno nebo v krátké době bude dobouřáno. Tím se přibližujeme k roku 1769, kdy byly domky prvně očíslovány. Co do počtu obyvatelstva jsme však asi v druhé polovině 13. století, neboť již v 15. stol. měla vesnička Hedvikovice 145 obyvatel, byl zde mlýn, železný hamr, který byl v tehdejší době zdrojem příjmů, a nechyběla ani vrchnostenská krčma. V 16. století bylo více obyvatel na 10 gruntech než nyní.

Nezemřel nikdo z obyvatelstva obce v tomto roce. Jest to potěšující zpráva, kteráž se nemohla zaznamenat za posledních sto let. Tím by to nesporně nasvědčovalo, že přece spěje k tomu slibovanému blahobytu.

Poslední kronikář Josef Nosek, rolník a truhlář z Helkovic, se narodil r. 1900.

R. 1955 tato kniha byla u kronikáře F. Laurina při domovní prohlídce státní policií zabavena jako závadná, že nebyla psána v duchu, tehdejší doby, a uschována zatím na sekretariátě KSČ v Semilech a odtamtud s patřičným ponaučením vrácena do Helkovic asi za 2 roky. Jest pochopitelné, že nikdo nechtěl v zápisech pokračovat, protože v této knize pamětní se má psát jen pravda, a je jakákoliv a nikoliv zkreslená v duchu doby, a to za dřívějších poměrů nebylo bez rizika.

I. Řehořová

Děkuji za dlouhodobé zapůjčení kroniky rodině Knopových, jmenovitě nejmladšímu Františkovi.

Památce všech obětí nacismu z Vysocka

Vězeň číslo 21843 - Jindřich Smetana, II. část
Věznice Praha - Pankrác, březen 1944

Odjezd v březnu 1944 z Malé pevnosti na Pankrác byl rušný. 80 vězňů

odjíždělo v nákladních autech s plachtou. Odjezd byl tvrdý, protože při osobní prohlídce, kdy jsme se museli svléci, byly u jednoho vězně nalezeny cigarety. Pinda řádl, mlátil nás všechny holí a ještě, když jsme už byli v autě, tloukl nás přes plachtu auta. Když Pinda zvedl ruku a zapískal, dal se „vlak se živým masem“, jak on říkal, do pohybu směrem na Pankrác.

Pobyt na Pankraci trval pouze 2 dny a dvě noci. Nebyl také příjemný. Do cely pro 15 vězňů nás namáčkali všech 80. Zimou a hladem jsme nespali. Ráno následovala cesta do neblaze proslulého koncentráku Buchenwald. Převezli nás v nákladních autech na Wilsonovo nádraží a pak vlakem o hlady ve vagonech zvaných „kvočny“. V odděleních pro 2 osoby nás bylo 7 a nemohli jsme stát ani sedět. V Chebu nám němečtí četníci nasadili pouta a odvedli do věznice přenocovat. Ač jsme byli unaveni, pro nečistotu a zápach jsme nemohli spát. Ráno opět „kvočnou“ jsme odjeli do Buchenwaldu, ale až pozdě večer jsme tam přijeli.

Buchenwald - březen 1944

Před bránou tábora byl na dřevěném sloupu nápis „Zoologická zahrada“. Tento tábor byl pro 5000 vězňů, ale bylo nás tam 50.000.

Po příjezdu jsme spali v jednom zděném baráku na dlažbě. Bylo nás tam 200, okna zavřená, málo vzduchu, nedalo se dobře dýchat. Druhý den nás čekala zatěžkávací zkouška.

Na dlouhé stoly jsme museli odložit šatstvo, obuv. Tyto věci nám po odchodu z tábora nebyly vráceny. SS-mani si vše rozebrali. Mně se šťastně vrátil můj snubní prsten v r. 1945. Byl v Praze u repatričního úřadu. Byl nalezen okupačním americkým vojskem v Německu a do Prahy odevzdán.

Druhý den v táboře nás všechny ostříhali, odvedli pod sprchy s horkou vodou a pak jsme museli skočit do bazénu se studenou vodou, ve které byla desinfekce. Kdo se pořádně nepotopil, dostal bití. Pak úplně nahé nás odvedli do podzemního betonového tunelu, kde jsme celé hodiny stáli.

V prvním poschodí tohoto baráku jsme dostali velmi špatné šatstvo, prádlo a dřevěné pantofle. Pak nás odvedli na dřevěný blok č. 63, připravený pro 200 osob, ale nás tam bylo 1000 vězňů.

Nečistota tam byla hrozná. Krysy a velké množství blech, které nás do krve štípaly, a nedalo se spát. Denně jsme jich na přikrývkách nacytili přes 100. Jídlo v nečistých nádobách, ostatního nádobí málo, takže oběd trval několik hodin. Nádobí bylo špinavé, protože nebyla možnost je umýt.

Viděli jsme krematorium, které mělo 4 pece. Denně se spalovalo až 1000 vězňů. Z venkovských komand SS se do Buchenwaldu přiváželo mnoho mrtvol nákladními auty. Mrtvolky byly úplně nahé a házeli je před krematorium jako palivové dříví. Nejvíce mrtvol přiváželi z komanda „DORY“, tam se pracovalo s výbušninami. Denně tam umíralo průměrně 40 vězňů. S pevným zdravím tam nikdo nevydržel déle než 3 měsíce.

Pověstný „apelák“, to bylo neko- nečně státní na tamtom dvoře. Za každého počasí v chatrných oděvech se stálo několik hodin. Z každého bloku k tomuto apelu museli být vy- nešeni všichni těžce nemocní a mrtví. Mnoho set vězněných bylo nevinně usmrčených SS-many. Všichni věz- ňové, kteří byli umělecky a barevně tetovaní, byli usmrčeni. Jejich kůže se stahovala, vydělávala a ženám SS se zhotovovaly různé dekorace do bytů. Stínidla na lampy, kabelky a jiné předměty.

Pracoviště Giesen - duben 1944

V dubnu 1944 jsem byl odkoman- dován na práci do Giesenu, 80 km od Rýna. 300 km nás vezli 85 osob v pře- cpaném vagonu. Oblékli do pruho- vaných obleků a těžkých šněrova- cích dřeváků. Dostal jsem číslo 1.843 a jako politický vězeň označen čer-

veným trojúhelníkem s písmenem T, které značilo Čech. Trojúhelník bar- vy zelené byly majetkové delikty, barvy černé- věžňové málo pracující, fialový pro vyznavače bible atd.

V silném doprovodu SS jsme jeli 2 dny do Giesenu, kde nás v jednom zamřížovaném baráku ubytovali. V poschodí byli choromyslní těž- kého stupně. V Giesenu jsme byli na práci 13 měsíců. Za tu dobu bylo po- staveno 23 dřevěných baráků, kou- pališť, úprava cest a protiletické kryty. Těžké práce byly v podzem- ních krytech v hloubce 16 m a vše se dělalo ručně. Když se přišlo na vodu, muselo se pracovat i v noci a voda se vynášela v plechových nádobách. Muselo se pracovat velmi rychle za dozoru esesáků, kteří nás často tý- rali. Pracovalo se od 00 do 19.00 hod., v neděli do 13.00. Práce byla namá- havá a jídla málo. Vycházky nebyly dovoleny. Byli jsme stále za mřížemi a hlídání SS.

Leteckých náletů na Giesen bylo mnoho. V prosinci 1944 Američané provedli veliký nálet. Za jednu a půl hodiny bylo město úplně rozbito. Z 60.000 obyvatel zbyla polovina. Tento útok byl proveden, protože kolem města byla 3 letiště. Zbylé obyvatelstvo vystěhovali a od pro- since 1944 město přestalo existovat.

Pro nás to byly nejradostnější chvíle. Začal ústup Němců od Rýna.

Jednoho dne v březnu 1945 v 11 hod. dopoledne byl dán rozkaz, aby 80 vězňů nastoupilo k odchodu z Giesenu do Buchenwaldu. Cestou jsme tlačili dva těžké koňské povozy. V jednom zavazadla SS, v druhém naše. Cesta byla samé utrpení, těch 300 km pěšky nám trvalo 11 dní. Nad námi se často objevovali američtí hloubkoví letci a museli jsme oka- mžitě do lesů nebo polí. Jednou tak rychle, že vozy zůstaly na silnici a byly úplně rozstříleny.

Několik km od Giesenu se v jedné osadě brzy ráno podařilo utéci ně- kolika kamarádům. Záviděli jsme jim, že už jsou na svobodě. Já jsem měl vězeňské šaty a uprchnout jsem nemohl. Báł jsem se návratu do Buchenwaldu a na útěk denně po- mýšlel. S přítelem Káhlerem ze Zbečnicku u Náchoda jsme se o to po- kusili, ale nevyšlo nám to. Toho jsme velmi litovali, protože pozdější es- korta - pochod smrti - byla hrozná.

Z 80 ti členného komanda nás do- šlo pouze 22 vězňů. Těžká zkouška se opakovala jen s tím rozdílem, že na blocích místo 1000 mužů nás bylo 1500. Na 80 cm širokém lůžku jsme leželi 4. Jídlo velmi špatné. Jen 2x denně řídká polévka, chléb a bram- bory žádné.

V Buchenwaldu jsme byli jen ně- kolik dní. Američané postupovali tak rychle, že se tábor musel stěho-

vat. Počátkem dubna 1945 byl dán rozkaz všem vězňům nastoupit na apelák. Z některých bloků nena- stoupili, zůstali v barácích a do nich pak SS-mani pálili z automatů. Mnoho jich zabili. Zbytek nás seřa- dili, odpočítali po 6.000 mužích a vedli nekonečnou cestou smrti, snad do Flossenbürgu.

Nejprve jsme šli pěšky, pak na otevřených vagonch po cementu. Do jednoho namačkali 90 vězňů, takže se nedalo stát ani sedět. V ta- kovém stavu nás bez jídla a vody vezli 3 dny a noci. V nádražích se stálo třeba 12 hodin. Vlakem to šlo jen málo kilometrů, tratě byly bom- bardovány a tak nás vedli pěšky. Většinou polními cestami nebo le- sem. Hlad a žízeň byly veliké. Spát nás nechali jen velmi málo. Během pochodu jsme se dověděli, že nás vedou do Flossenbürgu. Počasí v té době bylo deštivé i sněžilo, chůze v blátivých cestách utrpením. Cesta trvala několik dní. Jen jednou jsme dostali krajíček špatného rozmok- lého chleba a hrst syrového žita. Kdo nedostal žito, obdžel 2 syrové bram- bory. Z velkého hladu se jedla tráva, poncejvíce pampelišky. Po trávě bylo špatné a byly průjmy. Nevypadali jsme ani jako lidé. Na kost vyhublí, v obličejích žlutí a od prachu špinaví. V noci jsme spali v lukách, kde bylo mokro. Z toho pochodu smrti - 6.000

mužů - nás zbyla polovina. Jakmile některý vězeň se opozdil, sedl na zem, aby si odpočinul, byl SS many zastřelen. Kdo chtěl přežít, musel jít a i velkou potřebu udělat do kalhot. Vrahové se nerozpakovali, stříleli vězně i v obcích a městech, kudy jsme procházeli. Mrtvolky nechali ležet v silničních příkopech. Protože SS používali náboje „dum, dum“, byla hlava vězně doslova roztržena. Někdy krev stříkala na nás kolem jdoucích. Utrpení se zhoršovalo a vysílení také. Nohy pode mnou začaly klesat a dva kamarádi - učitel Kybic a Kocián mě asi přes hodinu vedli, a tak jsem ušel jisté smrti. Do bavorského Flossenbürgu jsme dorazili pozdě večer.

*Příště 3. poslední část.
Připravila Jiřina Ďoubalíková*

SPORT

Z činnosti asociace

„SPORT PRO VŠECHNY“

Mladší ženy

V sobotu 23. září 1995 se dvě cvičitelky mladších žen zúčastnily semináře cvičitelů v Hradci Králové. Tyto semináře zde pravidelně a již tradičně pořádá Fit studio Blanky Koblížkové.

Cvičitelky tohoto studia nám předvedly ukázkou tří cvičebních hodin - step aerobiku, dyna-bandu a kondiční kulturistiky. Ve cvičení na stepu cvičitelka použila neobvyklé nové prvky, se kterými se seznámila při své návštěvě Švýcarska. I další dvě ukázky byly velice pěkné.

Nám cvičitelkám seminář přinesl řadu námětů a inspirací pro další práci, takže se naše cvičenky mají určitě na co těšit.

Mgr. Edita Vondrová

ODBÍJENÁ VE FINIŠI

Podzimní část volejbalové sezóny 95-96 pomalu končí, a proto chceme informovat čtenáře, jak si vedou naše družstva v jednotlivých soutěžích.

Začneme od těch nejmladších - od žákyň. Děvčata hrají okresní přebor s družstvy Roztok, Semil, Rokytnice. Hrají turnajově - každý s každým. Zatím mají odehrané tři ze čtyř turnajů a prohrály pouze jeden zápas. Pokud někdo pracuje s dětmi, jistě velmi ocení práci obou trenerek Jiřky Vitvarové a Olíny Plůchové. Patří jim poděkování nejenom za dobré sportovní výsledky žákyň, ale hlavně za to, že děvčatům věnují hodně času a dokážou u nich vzbudit zájem o sport a o dobrý kolektiv.

Také družstvo žen si vede velice dobře. Před posledním zápasem (který se hraje 7.10. ve Vysokém s družstvem Žacléře) jsou na druhém místě v ta-

bulce za Hradcem Králové. Velkou měrou k tomu přispěly dvě výhry nad Rokytnicí a jedna výhra nad Hradcem. Vítězství nad Hradcem přineslo celému družstvu i všem příznivcům velkou radost. Hradec disponuje 12 ti hráčkami vesměs s ligovými zkušenostmi. Doposud neutrpěl jedinou porážku a suverénní chování trenéra HK napovídalo, že „nějaké“ Vysoké je nemůže ohrozit. Přesto, že první zápas byl naprosto vyrovnaný, poslední míč získal Hradec 3:2 na sety. Ve druhém zápase naopak jsme vybojovaly poslední míč my a k veliké radosti porazily Hradec 3:2.

Nesportovní a urážlivé chování hradeckého trenéra svědčilo o tom, jak těžko se smíruje krajské město s porážkou od malíčkého Vysokého.

Věříme, že dobré výsledky jsou především zásluhou výborného kolektivu a obětavostí trenéra Jindry Matury.

Muži v podzimní části opět bojují na předních příčkách okresního přeboru a opět se potýkají s nedostatkem hráčů.

Ing. M. Zelinková

Úspěch na „SIX DAYS ENDURO“ v Polsku

O tom, že se v nedaleké Jelení Goře v Polsku jela ve dnech 18.-23. září motocyklová šestidenní soutěž, většina čtenářů Větrníku asi věděla. Méně známá však je skutečnost, že se této soutěže zúčastnil bývalý vysoký lyžař,

dnes motocyklový závodník, Aleš Vondrák z Roztok.

Se startovním číslem 307 startoval na své dvěstěpadesátce Suzuki ještě s dalšími jezdci - Martinem Malátem a Ondrou Webrem v klubovém týmu „DANPOL Jablonec nad Nisou“.

Denně absolvoval okolo 300 km v těžkém terénu, na speciálních testech a motokrosových zkouškách.

Všichni fandové Endura z našeho okolí jsme do místa konání dojížděli a s obdivem jsme povzbuzovali a přáli Alešovi, aby se mu soutěž podařilo úspěšně dokončit. Nakonec vše dobře dopadlo. V sobotu po závěrečném motokrosu byl sice velmi unaven a částečně i poraněn, ale šťasten, že se mu splnil klukovský sen.

Při našem rozhovoru o soutěži jsem Alešovi položil několik otázek.

Kdy ses rozhodl, že se soutěže zúčastníš?

„O účast jsem usiloval již delší čas. Pro každého soutěžáka je šestidenní tým nejvyšším vrcholem. Je to asi něco takového jako Olympijské hry v ostatních sportech.“

Kdo váš tým nejvíce podpořil?

„Osestavení týmu se postaral náš mezenažer Láďa Lacina. Dále sehnal potřebné množství sponzorů, bez nichž bychom se soutěže nemohli vůbec zúčastnit. Mně osobně pak velmi pomohl Autoklub Jesenný a pražská firma LTC, pod jejíž patronací Enduro jezdím.“

Měl jsi během soutěže nějaké potíže?

„Hned první den jsem ulomil řadící páku a neměl jsem u sebe náhradní. Dále to byla stupňující se únava. A pátý

den se mi poškodila ložiska v kole a navíc jsem v lesním úseku spadl."

Jsi spokojen s umístěním ?

„Dojel jsem na bronzovou. Chtěl jsem dojet do cíle, a to se každému nepodařilo."

Jaké máš další plány ?

„Chtěl bych i nadále jezdit soutěže. K tomu však je vedle množství času a peněz potřeba hlavně zdraví."

To ti samozřejmě přeji nejen já, ale věřím, že i všichni čtenáři Větrníku.

*Děkuji za rozhovor
Zdeněk Seidl*

Společenská kronika

Narození

1. 10. 1995 se narodila v Jilemnici manželům Jaroslavě a Pavlovi Šaldovým
dcera Pavla.

*Přejeme malé Pavlínce i rodičům
hodně zdraví!*

Životní jubilea oslavili:

Třic

28. 10. Anna Fišerová 81 let
6. 10. František Haken 84 let
19. 10. Marie Nigrinová 70 let

Stará Ves

26. 10. Karel Svatý 82 let
5. 10. Božena Svatá 79 let

Sklenářice

12. 10. Miloslav Blažek 87 let

Vysoké nad Jizerou

12. 10. Ludmila Hodycová 84 let
23. 10. Miloslava Patočková 93 let
29. 10. Věra Petrušková 81 let
1. 10. Vlasta Skrbková 80 let
15. 10. Božena Soukupová 81 let
5. 10. Vladimír Kučera 76 let
14. 10. Blanka Lukášová 74 let
19. 10. Jaroslav Tichý 72 let

Do dalších let přejeme hodně zdraví.

Úmrtí

*Není smrti tam,
kde byl život vyplněn prací,
láskou a obětavostí*

26. září

odešla do nenávratna profesorka
Hana Štěpánková, roz. Knobová,
dcera býv. učitele ZŠ Josefa Knobá,
58 let.

26. září

se dovršil život bývalého ředitele ZŠ
ve Vysokém nad Jiz.
Pavla Poláka z Roprachtic,
67 let.

1. října

zemřela v Hradci Králové
Marie Pacáková, roz. Junková
z Vysokého nad Jizerou,
81 let.

5. října

náhle zemřela v Semilech
paní Ludmila Koublová, roz. Hásková
z Vysokého nad Jizerou,
80 let.

Čest jejich památce !